

ENTREVISTA

Òscar Costa Vázquez

President de la Federació d'Esplais
Cristians de Lleida (Fundació Verge Blanca)

Òscar Costa Vázquez, nascut a Barcelona, però de cor, lleidatà, titulat en Ciències Empresarials, aviat —ens diu, content— serà pare de família. La nostra enhorabona!

Òscar, quina és la missió d'un Centre d'Esplai?

La seva missió és educar, mitjançant el lleure, els nostres infants i joves en valors forts, per tal que tinguin criteri suficient per defensar sempre la pau i la justícia.

Qui gestiona els centres d'Esplai?

Els propis nois i noies voluntaris, dedicant-hi el seu temps lliure. Sempre, recolzats per la parròquia o l'escola que hi ha al seu darrera. Aquest fet els permet fer ús d'una infraestructura, gràcies a la qual poden realitzar les seves activitats.

Parla'ns de l'ideari de la vostra federació.

La base dels valors d'un centre d'Esplai cristià és la figura de Jesús. Intentem treballar des de l'exemple i la humilitat, tal i com ell ens ho va transmetre.

Actualment, quin és el vostre principal repte?

El principal és donar-nos a conèixer a les famílies. Es fa difícil que els pares coneguin la feina que s'hi fa... Les causes? Les consoles, la TV, Internet..., quedar-se a casa perquè «el nen no té ganes de sortir»... Però, veient l'estat de la societat, és avui més que mai necessari donar un impuls a l'educació. Malgrat tot, movem més de 1.000 infants entre tots els centres d'Esplai.

I quina funció té la federació?

És la plataforma que permet que els centres de tota la diòcesi tinguin un recolzament, tant a nivell econòmic com tècnic, de formació, d'intercanvi (compartim recursos) i de trobada. Treballem en xarxa. Ara, són quinze els centres d'Esplai federats.

Quines activitats organitzau?

Si bé cada centre té la seva pròpia planificació, com a federació, organitzem un curs de formació per a premonitors, una trobada anual de formació per a monitors/res, una formació específica per cada centre, una trobada de responsables i consiliaris. I, a nivell de tot Catalunya, organitzem una trobada d'adolescents i joves, i de monitors/res.

Parla'ns dels monitors/res...

Són més de 150 joves! Cada cap de setmana fan una cosa tan senzilla com seguir l'exemple dels qui, abans, han estat els seus monitors, i així és com es van renovant els equips. Es formen a través de la nostra Federació i a través de l'Escola de l'Esplai, que és la que expedeix els títols oficials de monitors/res.

Òscar, quan i com vas involucrar-te en aquest món?

Des de fa 12 anys! Primer, com a monitor i, després, com a responsable del meu centre d'Esplai. Encara ho sóc. M'hi va involucrar l'exemple dels monitors que vaig tenir de jove. La persona que sóc, en gran part, la dec a l'Esplai.

Per acabar, Òscar, com veus el futur de l'Esplai?

Veig els centres forts, amb equips en constant renovació i, per tant, amb imaginació i motivació. Les institucions públiques no ens recolzen tot el que caldria, però hi són i, si es segueix fent bona feina, sempre hi haurà famílies que valoraran aquesta educació en el lleure. Crec que hi ha molt futur per endavant.

Gràcies, Òscar, pel teu testimoni.

Carne Parellada Serra

AJUDANT A VIURE

El seminari i les vocacions

En celebrar el diumenge 17 el DIA DEL SEMINARI, tot recordant i agraïnt el fet que la nostra Diòcesi hagi viscut el goig d'algunes ordenacions aquests darrers anys, vull tornar a fer una crida a les famílies, als mossens, als educadors, als membres dels grups parroquials i moviments: amb el nostre testimoni de fe i d'entusiasme apostòlic, tots hem de transmetre a les noves generacions el viu desig de respondre generosament a Jesús que crida a seguir-lo més de prop. Cal que preguem perquè es mantingui viva la flama vocacional a tots els nivells, i cal comprometre's a promoure il·lusionats i a cuidar les crides vocacionals que puguin anar sortint entre nosaltres.

I faig extensiva aquesta crida als mateixos joves: les vocacions al sacerdoti ministerial neixen de l'experiència de la trobada personal amb Jesús, del diàleg sincer i confiat amb ell per entrar en la seva voluntat i escoltar la seva veu que pot estar ressonant al nostre interior. L'amor de Déu, que s'ha manifestat plenament en Jesucrist, interpel·la la nostra existència, i demana una resposta sobre allò que cadascú vol fer de la seva pròpia vida i fins a on està disposat a comprometre's per tal de realitzar-se plenament.

El servent de Déu Pau VI, durant el Concili Vaticà II (11/04/1964) deia: «El problema del nombre suficient de preveres afecta de prop a tots els fidels, no solament perquè d'això depèn el futur religiós de la societat cristiana, sinó també perquè aquest problema és l'índex just i inexorable de la vitalitat de fe i amor de cada comunitat parroquial i diocesana, i testimoni de la salut moral de les famílies cristianes».

La resposta a la crida de Jesús és la manifestació més clara de la vitalitat de la comunitat cristiana i ajuda a mirar amb particular confiança i esperança el futur de l'Església i la seva tasca evangelitzadora, que necessita sempre nous operaris per a la predicació de l'Evangeli, per a la celebració de l'Eucaristia i per al sagrament de la reconciliació. Cal proposar amb valentia evangèlica la bellesa del servei a Déu, a la comunitat cristiana i a tothom.

El seminari, centre de convivència i formació —diocesà o interdiocesà a Barcelona, com és el nostre cas— fa aquell servei necessari d'acompanyament i discerniment que prepara a la decisió definitiva i a la crida efectiva per part de l'Església en la persona dels seus responsables, successors dels Apòstols. I el manteniment d'aquest centre i dels estudis dels seus membres —interns o externs— és responsabilitat de cada comunitat diocesana. Per això, vull també esperonar la solidaritat de tots i cadascú demanant ajuda per a les despeses que comporta.

Amb el meu agraïment personal, rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

ISABEL PERA

Pelegrinatge ignasià

Els dies 22 i 23 els jesuïtes de Catalunya convoquen un nou pelegrinatge de Montserrat a Manresa, perquè els joves puguin fer el darrer tram del Camí ignasià, repetint l'experiència d'Ignasi de Loiola l'any 1522. Reviure aquest temps pot ajudar, segons l'organitzador David Guindulain (dguindulain@gmail.com/ 669 485 781), «aquells que s'enfronten a decisions importants per a la seva vida». La Isabel Pera fa tres anys que el realitza.

Què significa per a tu aquest pelegrinatge?

Trobada, pregària, pau, il·lusió, natura, alegria i aturar-me per prendre consciència del moment —inici de la primavera i de la Setmana Santa. És una experiència que intento repetir per moltes raons: la vetlla —moment de pregària personal i trobada amb Déu—, el contacte amb la natura...

En què t'enforteix espiritualment?

Un el comença d'una manera i l'acaba renovat, amb un nou impuls vital. En arribar a Montserrat regna un silenci que ajuda a trobar el silenci que també existeix dins nostre, amagat. La vetlla del divendres et connecta amb tu, amb els altres i amb Déu d'una manera molt especial. Recomano aquesta experiència perquè és un seguit de moments únics que són un autèntic regal.

Per què ajuda a afrontar decisions de la vida?

El pelegrinatge reviu les passes de sant Ignasi i també l'evolució personal que va fer al llarg del recorregut: com va saber despullar-se d'allò extern i superficial per trobar allò més autèntic en ell mateix, la seva vocació vital i allò que la vida esperava d'ell. Reviure aquest camí pot ajudar a afrontar decisions de la pròpia vida des d'un nou angle, més essencial i lúcid.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Què és peculiar de l'Evangeli de Joan. Notes per a llegir bé el quart evangeli

Hi ha Revelació de Déu quan alguna realitat que podem qualificar com a *Paraula* de Déu es fa present als homes que la poden reconèixer. Joan ho explicita conscientment:

a) Ho explicita en el Pròleg: «El Logos s'ha fet *sarx*»: carn, home.

b) Ho expliciten les frases que comencen amb «jo sóc»: jo sóc la Llum; jo sóc el Pa de Vida; Jo sóc la Porta; Jo sóc el Bon Pastor; Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida; Jo sóc la Resurrecció i la Vida; Jo sóc. Es refereixen a la relació de Déu amb nosaltres. Tenen a veure amb el doble moviment de descens i d'ascens propi de l'Encarnació i de l'Elevació del Fill de l'home.

c) Les respostes de Jesús, tant «als jueus» com a persones concretes són respostes elevades, que sembla que vinguin d'un nivell més elevat que el llenguatge dels seus interlocutors. Vol indicar que «vosaltres sou d'aquí baix, mentre que jo sóc de Dalt». Nosaltres som del món mentre que Ell és del Pare.

d) Aquí rau la font del simbolisme del quart evangeli: les coses visibles que preocupen al cec que vol la vista dels ulls de la cara, o a la samaritana que vol l'aigua del pou, o al paralític que vol moure's amb agilitat, són símbol de les coses invisibles que apareixen com a dons gratuïts de Déu. L'home mateix és símbol i imatge de Déu. Hi ha una mediació important: Crist, ja que «qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare».

Dr. Josep M. Rovira Beloso
(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

«Para no sentirse nunca humillado»

Albert Schweitzer, filòsofo, teòlego, médico, fundador del Hospital Misión de Lamborene (Gabón) y premio Nobel de la Paz, afirmaba:

—«¡Librenos Dios! ¡Qué peligro! El hombre reina sobre la naturaleza antes de haber aprendido a reinar sobre sí mismo»: el amor propio.

Desde antiguo se ha *preparado* a los elefantes para que, en plena batalla, sepan *aguantar el dolor* que les producen las flechas y las lanzas venidas del enemigo clavadas en sus carnes...

Así nosotros deberíamos aprender a soportar y aguantar las palabras, las injurias, los hechos que *hieren* nuestra sensibilidad —el amor propio— siguiendo el ejemplo de Jesús escarnecido, humillado, crucificado.

No hay otro camino: «Por la cruz a la luz». ¡Aunque nos duela! Después obtendremos el contento interior y más unión con Jesús.

No tengamos complejo de víctima. Por el contrario: —«Seamos fuertes espiritualmente. Nadie podrá herirnos.»

—«Seamos nobles interiormente. Nada ni nadie podrá ofendernos.»

—«Seamos valientes —humildes. Entonces hará falta una gran cruz para crucificarnos. No obstante, sabremos sonreír y perdonar.»

El P. Saint-Mars enseña: «Solamente el humilde, el que intenta imitar y seguir a Jesús sufriente, es quien «no se siente nunca humillado»».

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Nodrir la fe

La vida cristiana, viscuda plenament, viscuda amb aquella fidelitat a Déu que vam prometre en rebre el baptisme, sovint esdevé un noble combat per guardar intacta la puresa de la fe. Això, que és veritat, ens pot fer pensar que la fe és una realitat espiritual que es manté sense canvis, sempre igual, tal com fou rebuda.

Però hi ha un altre aspecte, amb relació a la fe, que no podem negligir: hem de fer el possible per fer rendir la nostra fe, per fer-la créixer. Perquè com més ferma tingui la nostra fe, amb més intensa fidelitat es reflectirà en nosaltres que Crist és la nostra vida, que nosaltres no vivim sinó de Crist mateix.

Per aconseguir això, tenim dues maneres de fer. Una és demanar-ho a nostre Senyor, perquè ell augmenti la nostra fe. Amb una pregària molt senzilla i clara, curta i rasa, gairebé com un crit ofegat que només pugui escoltar qui l'ha d'escoltar, els apòstols demanen: «Senyor, augmenteu la nostra fe» (*Lc 17,5*).

I Jesús no els diu que no els augmentarà la fe. Però tampoc els diu que sí. Els compara la fe amb un petit gra de mostassa (*Lc 17,6*). En un altre moment ja els havia comparat el Regne de Déu amb un gra de mostassa, un gra molt petit, però que un cop plantat i ben regat arriba a créixer qui-sap-lo (cf. *Mt 13,31-34*).

És com si els digués (segona manera de fer): «Jo us ajudaré, sí, us donaré la fe, però vosaltres planteu-la i regueu-la perquè creixi. Planteu-la, fent que les seves arrels s'abeurin en el riu de la gràcia, en el riu de la gràcia dels sagraments» (cf. *Sl 1,3*).

Així, la fe ens portarà a penetrar fins al cor dels sagraments; i la vida sacramental farà que augmenti i s'enforteixi la nostra fe. Aleshores, la nostra vida i la nostra fe creixeran agermanades.

Josep Urdeix

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

10. ✠ Diumenge IV de Quaresma [(lit. hores: 4a setm.): ■ Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2Co 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32; o bé (del cicle A): 1Sa 16,1b. 6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38)]. Sant Simplicí, papa (468-483).

11. Dilluns [■ Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54. (Qualsevol fèria d'aquesta setmana es poden fer les lectures següents: Mi 7,7-9 / Sl 26 / Jn 9,1-41)]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859).

12. Dimarts [■ Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295).

13. Dimecres [■ Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova.

14. Dijous [■ Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

15. Divendres [■ Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica.

16. Dissabte [■ Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999).

DIUMENGE IV DE QUARESMA

▀ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte». Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia, que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▀ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R. Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, / exalceu plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés: ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum, / i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

▀ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▀ Evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca". Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arrebegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors". I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, correu a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu". Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat". I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fet matar el vedell gras". El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, ¿fas matar el vedell gras?". El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat".»

▀ Lectura del libro de Josué (Jo 5,9a.10-12)

En aquellos días, el Señor dijo a Josué: «Hoy os he despojado del oprobio de Egipto.» Los israelitas acamparon en Guilgal y celebraron la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. El día siguiente a la Pascua, ese mismo día, comieron del fruto de la tierra: panes ázimos y espigas fritas. Cuando comenzaron a comer del fruto de la tierra, cesó el maná. Los israelitas ya no tuvieron maná, sino que aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▀ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved que bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R. Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha / y lo salva de sus angustias. R.

El retorn del fill pròdig. Pintura de Murillo, National Gallery (Washington)

▀ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,17-21)

Hermanos: El que es de Cristo es una criatura nueva. Lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado. Todo esto viene de Dios, que por medio de Cristo nos reconcilió consigo y nos encargó el ministerio de la reconciliación. Es decir, Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirle cuentas de sus pecados, y a nosotros nos ha confiado la palabra de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo os exhortara por nuestro medio. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no había pecado Dios lo hizo expiación por nuestro pecado, para que nosotros, unidos a él, recibamos la justificación de Dios.

▀ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos.» Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: "Padre, dame la parte que me toca de la fortuna." El Padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, emigró a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y tanto le insistió a un habitante de aquel país que lo mandó a sus campos a guardar cerdos. Le entraban ganas de llenarse el estómago de las algarrobas que comían los cerdos; y nadie le daba de comer. Recapacitando entonces, se dijo: "Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros."»

Se puso en camino adonde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se conmovió; y, echando a correr, se le echó al cuello y se puso a besarlo. Su hijo le dijo: "Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo." Pero el padre dijo a sus criados: "Sacad en seguida el mejor traje y vestido; ponede un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero cebado y matadlo; celebremos un banquete, porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado." Y empezaron el banquete.

Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y el baile, y llamando a uno de los mozos le preguntó qué pasaba. Este le contestó: "Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha matado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud." Él se indignó y se negaba a entrar; pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Y él replicó a su padre: "Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; y cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado." El padre le dijo: "Hijo, tú siempre estás conmigo, y todo lo mío es tuyo: deberías alegrarte, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado."»

COMENTARI

Pare, he pecat contra tu

Tot el capítol 15è de l'evangeli de Lluc està centrat en la misericòrdia de Déu envers els pecadors, i ho fa amb tres paràboles: l'ovella perduda, la moneda perduda i el fill perdut. En la lectura evangèlica d'aquest diumenge només apareix la introducció al capítol i la darrera de les paràboles.

La introducció ens presenta Jesús envoltat, d'una banda, de cobradors d'impostos i d'altres pecadors i, de l'altra, de fariseus i de mestres de la Llei. Els primers s'acosten a Jesús per escoltar-lo, els segons per criticar la seva conducta d'acostament als pecadors.

Jesús els proposa una paràbola on apareixen tres personatges, un pare i els seus dos fills, que represen-

ten, cadascun d'ells, una personalitat real: els pecadors, els mestres de la Llei, i Jesús mateix.

Els dos fills són dolents, cadascú a la seva manera. El fill petit, perquè s'aparta del pare i malgasta una bona part del patrimoni familiar, amb una clara actitud d'irresponsabilitat. El fill gran perquè, tot i mantenint-se prop del pare, menysprea el seu germà petit i no vol compartir ni festa ni sostre amb ell. Tots dos tenen el cor malaltís. Una diferència cabdal, però, els diferencia. Mentre que el fill petit és capaç, mogut per l'estómac buit, d'adonar-se de la situació que viu, el gran és incapaç de fer-ho per la seva autosuficiència.

El pare és el personatge central. Primer de tot transigeix amb les reclamacions del petit i el deixa fer,

però després, quan veu que retorna, es commou, surt a trobar-lo i el refà en la dignitat de fill i hereu. Però també ha de sortir a trobar el germà gran que no vol entrar a casa i el mou a reflexionar.

La misericòrdia del pare de la paràbola trenca els esquemes de l'obrar humà; difícilment nosaltres faríem com ell fa. Per això és imatge de Déu, Pare misericordiós, disposat a sortir a trobar tothom, perquè tots som pecadors i necessitats del perdó gratuït de Déu. És una invitació a celebrar el sagrament de la Reconciliació i a posar la nostra vida de pecadors en mans del nostre Pare del cel, ric en perdó.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

III. Cal viure la fe

Creure en Jesucrist és fer-lo, conscientment, el blanc de la nostra mirada, del nostre pensament, del nostre afecte, paraula i vida. Ho cantem joiosos: «No fixeu els ulls en ningú més que en ell...; no adoreu... no espereu...; només ell és el Camí i la Veritat».

En realitat, la santedat, a la que el Concili Vaticà II crida tots els batejats, és enamorar-se del Crist. Pensem en Pau, Agustí, Francesc d'Assís, Teresa de Jesús... Sants d'ahir i d'avui... no han recorregut un altre camí que enamorar-se del Crist.

Recordem que el cristianisme no són unes creences, uns sacraments, uns manaments, unes pregàries... El cristianisme és... una Persona. I aquesta és Jesús. És ell qui dóna ple sentit a les creences, sacraments, manaments, pregàries...

Cal viure la fe. «Mentre era enmig vostre, vaig decidir de no conèixer res més que Jesucrist, i encara crucificat» (1Cor 2,2). «La vida eterna és que et coneguim a tu, l'únic Déu veritable, i aquell que tu has enviat, Jesucrist» (Jn 17,3). El venerable Pau VI, parlant a la Joventut de Manila, l'any 1970, acabava dient: «Jesucrist! Recordeu-ho, aquest és el nostre anunci constant, és el nom que fem ressonar per tota la terra i per tots els segles. Recordeu-ho i mediteu-ho: el Papa ha vingut aquí entre vosaltres, i ha cridat: Jesucrist!»

Mn. J.R. Ezquerria

Exercicis per a religiosos, del 23 al 30 de març. Acadèmia Mariana

Dirigits pel P. Jaume Sidera, cmf.
Per inscripcions, envieu-nos un correu a:
vidaconslleida@gmail.com

«Fil per randa»

Lleida té des d'ara una nova botiga de roba reciclada i recuperada. El seu nom és «Fil per randa». Es va posar en marxa el dijous, 14 de febrer, pel programa d'inserció laboral de Càritas. Aquest programa, s'ha constituït en una fundació que porta el nom del qui fou delegat de Càritas Diocesana de Lleida, Mn. Jaume Rubió, mort fa 11 anys.

Aquesta botiga, s'ha instal·lat en un local cedit per la Generalitat de Catalunya, al carrer Doctor Fleming 19, en ella, també s'hi poden comprar articles de comerç just.

El Sr. Bisbe ha agraït a Déu les persones que han fet possible aquesta botiga solidària i li ha demanat que serveixi pel noble fi d'ajudar a la inserció socio-laboral de moltes persones, tot desitjant que un dia la societat sigui integradora de totes elles, sense excloure'n cap.

Xerrades quaresmals. Març 2013

Dilluns, dimarts i dimecres a les 19.30 h,
església de Sant Pere

- **Dia 11:**
«Anunciar». Ponent: Sr. bisbe Joan Piris.
- **Dia 12:**
«Creure». Ponent: Sr. Manel Lladonosa.
- **Dia 13:**
«Viure». Ponent: Sra. Marta Trepast.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere
Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 10 de març:**
—Quart diumenge de Quaresma.
—18 h, Adoració al Santíssim. Catedral.
- **Dilluns, 11 de març:**
—Reunió Arxiprestat Perifèria.
—Trobada de Santuaris a Lleida (11, 12, 13).
—19.30 h, **Xerrades Quaresmals** (11, 12, 13). Església de Sant Pere.
- **Dimecres 13 de març:**
—21 h, Diàlegs prematrimonials.
- **Dijous 14 de març:**
—Reunió Arxiprestat Seu Vella i Baix Segre.
—19.30 h, IREL, conferència Aula Magna IEL, «**La modernitat i la modernitat tardana**» a càrrec de Josep M. Esquirol.
—21 h, Diàlegs prematrimonials.
- **Divendres, 15 de març:**
—9.30 h, VI Jornada d'acompanyament al Dol i la Malaltia – Saló d'actes UdL - Cappont.
- **Dissabte, 16 de març:**
—Convivència d'Escolans al Seminari.
- **Diumenge, 17 de març:**
—Cinquè diumenge de Quaresma. Dia del Seminari.
—10 h, Diàlegs prematrimonials (cap de setmana).
—12 h, pregó de Setmana Santa a l'Escorxador.
—18 h, adoració al Santíssim. Catedral.
—18 h, Diumenges de pel·lícula a la Mariana. «Érase una fe».

Nomenament

Mn. Jesús Mateu Beà, ha estat nomenat rector de la parròquia de Sant Pau de Lleida.

AYUDANDO A VIVIR

El seminario y las vocaciones

Al celebrar el domingo 17 el DÍA DEL SEMINARIO, recordando y agradeciendo el hecho de que nuestra Diócesis haya vivido el gozo de algunas ordenaciones estos últimos años, quiero volver a hacer una llamada a las familias, a los sacerdotes, a los educadores, a los miembros de grupos parroquiales y movimientos: con nuestro testimonio de fe y de entusiasmo apostólico, todos hemos de transmitir a las nuevas generaciones el vivo deseo de responder generosamente a Jesús que llama a seguirlo más de cerca. Es necesario que oremos para que se mantenga viva la llamada vocacional a todos los niveles, y hay que comprometerse a promover y a cuidar ilusionados las llamadas vocacionales que puedan ir saliendo entre nosotros.

Y hago extensiva esta llamada a los mismos jóvenes: las vocaciones al sacerdocio ministerial nacen de la experiencia del encuentro personal con Jesús, del diálogo sincero y confiado con él para entrar en su voluntad y escuchar su voz que pue-

de estar resonando en nuestro interior. El amor de Dios, que se ha manifestado plenamente en Jesucristo, interpela nuestra existencia, y pide una respuesta sobre lo que cada uno quiere hacer de su propia vida y hasta dónde está dispuesto a comprometerse para realizarse plenamente.

El Siervo de Dios Pablo VI, durante el Concilio Vaticano II (04/11/1964) decía: «El problema del número suficiente de presbíteros afecta de cerca a todos los fieles, no sólo porque de ello depende el futuro religioso de la sociedad cristiana, sino también porque este problema es el indicador justo e inexorable de la vitalidad de fe y amor de cada comunidad parroquial y diocesana, y testigo de la salud moral de las familias cristianas».

La respuesta a la llamada de Jesús es la manifestación más clara de la vitalidad de la comunidad cristiana y ayuda a mirar con particular confianza y esperanza el futuro de la Iglesia y su labor evangelizadora, que necesita siempre nuevos operarios para la predicación del Evangelio, para la ce-

lebración de la Eucaristía y para el sacramento de la reconciliación. Hay que proponer con valentía evangélica la belleza del servicio a Dios, a la comunidad cristiana y a todos.

El Seminario, centro de convivencia y formación —diocesano o interdiocesano en Barcelona, como es nuestro caso— hace ese servicio necesario de acompañamiento y discernimiento que prepara a la decisión definitiva y a la llamada efectiva por parte de la Iglesia en la persona de sus responsables, sucesores de los Apóstoles. Y el mantenimiento de este centro y los estudios de sus miembros —internos o externos— es responsabilidad de cada comunidad diocesana. Por eso, quiero también animar a la solidaridad de todos y cada uno pidiendo ayuda para los gastos que conlleva.

Con mi agradecimiento personal, recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737